

769 szám.

O Szám

1868 Dec 31.

„Alaplat“

„Első“ évfolyam.

A sárospataki magyarországi intézet
és kiadós közzétételére

A s. Tanári Cselekvés
közvetlen intézetére

Vilma
Friedl

C. Szám.1868. December 31."Hajnalka"ElsőErdelyem.

A Sáros-nagy-pasáki magyar irodalmi önképző-társulat
 Közlönye. - Megjelenik havonként kétfelét, a m. a hó szénestől
 dik és utolsó nappán, kétfelét szerkesztésben, két példányban.

Emlékezés egy úri nőre ¹⁾

Szűz, lányot a múlt, mely alatt szivem
 Megölt szerelme csendesén pihen!
 Szi hajdan armyi szép semélys adott:
 Oh kedves nékem most is e halott!

Bánat ha üldöz tús pályámon át:
 Fel-fellebensem barna fásyolás,
 S derűs korura vált sebinszemem,
 Ha néha-néha rap pihenéselem.

Szép volt e régen, mins egy rózsaszál,
 Mely csak az első napsugárra vár:
 S ha az éva süs - szürmökös falafal...
 - És a se lebed megragadta ars!

De nem vádollak, - nincs miért; - tudom:
 Napvagy re fényes sündöllő neom,
 Szi bantat érse, hogy sugarán,
 Csak lens érik az erdő lombjait?!

¹⁾ Kéziratok gyűjteményi hasábról.

Haladjunk...

1. vége!

Sokan aztalmentek, hogy "Kéna felé vörszűrés: vizsgá-
lódás nélkül nincsen igaz sudomány." De ezen igaz sudomány
- valjút meg - ezeket körül csak egynek jurott, - a többi rész - mely
nek is nem adasott - csak vallás - mégpedig oly vallás által mely
megnyugvás vagy teljesség, mely a szívhez völván - inkább
mint az észhez - szelidségre és moralisásra, s ezért által boldo-
gagságra vezet. -

Egyebiránt a visza értelésis éggel egybeolvadás vallás-
nak semmi sem árthat: - hiába gyujja meg fátyóját az
emberi nyugodalom elme, - hiába sámad fel a lelkedés min-
den gáncsaival: - rendületlenül áll az, mers rendelkezése,
mely megfelelt; - völkári rázódások sámadnak a mulna-
t fölött, - de végre is töltelö is nem töltelö lenyelések
lesznek oda vöprásini, hol szív és lélek, sársasági alkot-
mány, sársasági boldogság - egyedül salálhatnak bizony
állításponos maguknak. -

De hogyan is lehetne egy olyan isoni inszermény meg-
dönveni emberi gyártó olosadással - melynek alapelveit, sise-
leit bár senki bizonyos sámben feltünretni, bár senki leiség,
bevölkéslenül behiroupiáni nem tudja is - de hogy arol igazat
érizzük; - hogy pedig a lélek öröhhé élet: lelderrük meg aces-
mészet, - lelderrük meg az elemeket, ha egész valóság,
has elemészt e? és ha leldésünkre eluénk csak bizonyalan,
sámba sülyesreik, ha a természet csak a savas hasoulatáin,
a sállagos ég nak reményességgel felet: akkor vönlünk a vallás
nyugráis lebelre, soss érteni fogjuk - ha emitt nem leisük -
hogy a lélek nem földi sámmarása; - hogy az a mindenek
alkosójának lehetese bennünk s hogy az sámbeli a sestet is ab-
böl halharaslanságának sámben sámben. -

A philosophiai irány tehát, melyben az ifjú gondolatvilág
 szabadon erejtetheti - semmi lépés sem lehetséges az, mely a vallás elvei-
 nek megálmáadásában oly vad előzéréssel munkál. - Egy való-
 di bölcselő, p. u. Keenan és Hans - bármily eredményekre viere is
 eljutása - nyugodt lehet; - de nem egy ifjú, - sőt amarek sem,
 ha úgy az egyes gondolkodó főb., minis az egész emberiség nyugat-
 más, boldogságát szem előtt nem tartják. - Mert ha az öbölcsé-
 möl bizonyosabb eredmény, bizonyosabb valamiis adna is az
 emberiségnek a vallás és hitnél: de valjan hány gondolkodó
 főleend a nagy tömegben, mely lépés öles vizsgálódásainban
 urólcini s magás velő meggyuglani a vallás ellenében?! Hány
 nyebb- az igaz- minis, minis valahitőt a hitet elvevni, - de vi-
 szons neherőbb sinus, minis a kélelő meggyuglani; - mersa
 his nem hivár gondolkodás vizsgálódás, - a kélelés pe-
 dig bizonyoság alatt enyészik el.

Ne örüljünk tehát, midőn véletlenül oly valamire bukka,
 munk vizsgálódásunkban, mely a vallás reileinét megagada-
 sás elő-mordidhatja vagy segitleri; - hiszen sagadni valamiis
 teglőnyebb, ahol nem lett semmi seherég, sőt még egy seher-
 ségnek / a hitnek / hiányornia lett a sagadásban.

Hagy a philosophiai sörkaésékkel - mi ifjak - nem absolut böl-
 eselei eredményt célozunk, - ars ne wissrük szem előtt; - egy edü-
 ti célunk még most csak az, hogy általa töblyes kedjünk gon-
 doltorás is kifejerésben.

E cél szem előtt tarva tanulmányorunk egy- vagy más
 bölcseleri rendszer; - ars pedig, melyre legiőbb segedelv köre,
 inb vannak, s tanulmányaink eredményét törőjük másokkal.
 Ezen rendszer egyes mélyégeibe igyelezzünk beharolni, mernyire si-
 kerülhet. - Valamely bölcsész egyik vagy másit állítását segyük
 magunkéivá, mar úgy, amins ars lépések vagyunk megérse-
 ni; - ars olainkkal támogepük vagy támadjuk meg- megvirs.

gélván mind a mellette - mind az ellene szóló olvasás, csak övé,
 sosan használván egyiket vagy másikat. - Ami pedig elcsúszni
 kedvűnk a további töresésüül - mert híres leírásuknál igen
 kevés meggyőzőgátharlan ok leírják - arról számoltak a helyes
 ellenvevésék száma is, s így aztán könnyen megcáfoltasnak
 bennünk - elcsúszván önbizalmunk, letes, magunk is
 ars mondjuk: "az ilyen munka nem magyarok való". -

Sokkal könnyebb már megmutatni, minő ledverő vagy
 káros karása volt valamely korral kölesítésének ugyanazon
 korral tudományofajára? vagy ha önellólag saját nevesítésük
 is hasznos akarják venni - megmutatni ars, minő ered,
 mélyre lépés ez vagy amaz philosophiai tendencia?

Istes próbálva továbbá szellemi erőnknek az egyes böl,
 szépek fontosabb részeinek magyarosztatása. - Ez ugyan nem
 helyeseltetés Wolffnál, ki a Leibnitz kölcelmét magyarára vez,
 sal az eredeti mélységét elcsúsztá. - Szomban mi ifjak sokkal
 inkább magunk - min a tudományos világ számára dolgoz,
 zunk, tehát sokkal inkább di csúszásu lehessünk, miert a tudol,
 mány veserán hajnolás megrovánk. -

Innét könnyebb és sikeresebb munkás salálunk a törté,
 netni érdeket törül, ha a kölclemi észmefjlődést - a jelen kor
 busasárait egybehasonlítva a művel - vessük tárgy alá. -

Mind ezen foglalkozásainkban - sagadhasarlan - hogy sok
 sévedésnek vagyunk kitéve, - melyek csak akkor válnak ugyan
 ráunkra, ha konokul maradunk mellettük, - ami pedig töresémi
 fogott mindenkiel, ha nagy előfőreséssel kuvarólván vala,
 mis, - az erdmeny - mit kivívott - kisénylő garmyal fogadják.
 Szomban nagy lelkierőre van szükségünk, hogy e sévedések feldol,
 rásá után is megmaradjunk türelmünkkel a vizsgálóúlatra. -

Ezen kívül a kölclemi rag emyője alatt irharunk pár
 Meg- szás lélekrani - széprani s művészei érdekesesek, melyeknek,

- ha tanulj cörekvés külelményei- szinten azon jövevény hasáskat
van, mine a szoros értelemben vess költészetnek.

Lehesedés, igazi előszeretettel nélküli azonban ne fogjunk dolgot
hoz soha sem, ha akár költészet- akár más lyumeni tudomány,
ágnegismérését kísérgejüb, - mers nélkül semmi nagyot,
semmi újat szerencseni lépések nem leendünk. - Ha közőn-
ség számára dolgozunk - mindig mivelis véles írlőtehetséggel
nagy mértékben kiro közőségese lépéljünk magunk előtt sa-
részes mértékben hitelegueni igyekezzünk.

És az haladjunk vemes ifjak! - Legyünk hűvek sorunk jelölésé,
ker sébrezzük fel leblünkben szunnyadó erőinket egyesül-
jünk a munkára. - Ha da- és regény költő a cörsincenyomóró-
vat, művés a költővel, terdő tehetség a már lépésed egje-
sülve lesz, egymással vezérlik oldaljáb, - ha a terdő szellemi-
két s elkönségét költőnk a költőnek - azol meg példában
mutatjáb meg, milyen egy mély lelek munkássága: - valamenny-
nyien meggyörődve leszünk arról, hogy vállalatunkat a költ-
sírtség hozta elő, hogy fellépésük időkerü, - egy szellemi, egy
célra lelkesülve dolgoznak s a "Hajnal" ez évnek becsület-
isboland ifjainak pedig dicsőség-leforn leend.

Tiszta szeretet

Költői elbeszélés.

[Folytatás!]

Amint a libomlás hold-carna fűről
Lapu lebegéssel versék juha váltás:
Az ijedelemtől verisénben fűrdött,
Mire mély usónak usólsó folán állt.
Ott a néhét ajtós sebesen hisarna,
Tiszonyaros serhét odahagyván hátra:
Kemény kerekkel újra becsuká azt.

... Haj, a gonosz munka iszonyuan fáraszt!

Mikor a nagy ajtó vasárja virordult,
 Fegyhelykorralam fura végig esem. —
 Szűzian rigyárva nyilására fordult
 Szemével ott benn a halottas lesvén...
 — Jaj... feledé nézni idején... előre...
 Hátha lebesés sán nem is érte söre!...
 Hátha sebes sán nem is ejte halálósó!...
 „Megnére... ne nére” — jaj mit segyen már most?!

Ha sálán nem is hóls... ha sálán az éji
 „Szjedelemsöt lass merer elaléttá...
 Ha tiszabadul majd... hogy ha libeszeli
 a siskot, amir még egyedül tud ő rá?!
 Oh az iszonyu les... s oda bens er alait,
 Mikor a villámsüt crikháros levaladt:
 Mútha lásta volna: hogy-mikint ha élve —
 Csendesen simirá Hóna hájás felre. — — —

Szűzán felállott, s néma korralommal
 Bámulta soláig iszonyu sanyájás,
 S mint vágyott volna elhagyni arómal,
 Indula beresni mély borsóne sájás...
 Jött halvány arccal vele szemben igen,
 Qualudó lépése a nyirkos feűken,
 Tha egy egy aluvó gyikra hazott lába,
 Szifbeneve harapott halvány ajakába. —

Tusott Iza gyorsan a nyilástól hátra,
 Szeme aréi folyóást csak rája sapadt még...
 ... Csiss! halga... az ajtot valaki megrázza,
 Sa lépőn usánna if árol hallaszik:
 „Idé csajon meg séged, az onsa ki véred
 Iza, gyors! Iza libelöl arsóled,
 Hogy leghevőbb hozád: mire valiól meg engem?!
 Aholost légy földön... aholost a mennyen!”

Az a siralom hang, az a rémes ázó,
 Sültibe olyan iszonyuan csengett
 Még a da fens is, hogy hiába liáltott
 Remült szolgálóira, parancsolva csendet:
 Hallá ha ébren volt, hallá alavásót,
 Dühenni nyugodtan nem euda, mins másót.
 Eselédit behívta, meg titültte mindjárt,
 Idegen szere lázas irgalom járt. —

Majd fellele lapan, hogy sentki ne hallja,
 Szaladva rohant a kőna serme felé,
 Szgyillos küne helyét megnérni akarta
 Falvelémén szegess füve lelle belé.
 Hideg lilinere anuins leve hájtott
 Kébelén keresztül járó luv nyiltallott,
 Smidőv benyomá a sömör ajtót uja:
 Keltére öfönlött egész küne sulya. —

Karagosan sáncolt lámpája világa,
 Mins ha mondta volna: iszonyu ez a lég"
 Szépelődő teltés ott hágyva magára:
 Tusakodó linnal hamar elatvák.
 Ká székfusa tessék lábió varázslas,
 Dilláira horva tényletes álnat,
 Szrán, mine a mező sarlós lilionja
 Tompa zuhanápal a földre beomla. —

Aforgeseg immár vala aszó felben:
 A küle elemek száltrák nyugalomra,
 Kalovány pirulas tünök fel arégen,
 Koresge sebessen a hajnali óra.
 A termióret ott luv ar éji viharul
 Szabadulva - néha még nagyobb fájdul,
 Szörnyű peregen a falvelékrül le,
 Mintha töle fájt, mine röny eblülvé. —
 Gyá kelbelén is vihar dúlt ar éjjet.

Múlta után ő is Spomorian sötétje,
 Meri éle nyugalmát s lehelés dülve s kellet
 Mejnét vidulása nem is várható máj!!
 A lesors virág még boráshat új varjait,
 Melyköt- ha lévön is - virág bimbó sargas.
 Eü de a telelnek megölt nyugodalma,
 Soha nem éled fel - az örökbe halva! -

A hasadó hajnal verpiros sugára
 s gyilkos sanyára annus belövelést;
 Oh gyamsan meress lépés Iza arcára,
 Ossa rideg földön Monia vére mellett -
 Nestenre sötételt fel, mint tisa lágy fűben
 Prejeterő sanyának legyője mars Jüven,-
 Anusán vigyázva a nyugagyhoz alvón;
 Nézte a piros vérs a hófehér párnán -

Nézte a piros vérs... jaj, iszonyu vés a!
 Oh kiviló uáddal állat vele Spomben-
 Lassára megingott lépés talas rova
 S jöve fűve véle, lárás ifjgalombá;
 Elimen s helyrül, örökre elimen,
 Hol sádalóként áll körülszó minden,
 S füleibe sugja "Gyilkos Iza, gyilkos"
 Xius erő Jüvenben erifonyu hűhög. -

Anusán kifurast, felverre s elédit,
 - Haragos zugás nar sámadt traja Lörön -
 Sborus arcal mondá: "Az este nem ér itt,
 Felmegegyüst még ma Spavarba jösszít. -
 Nem lárui való, sad amló löhalom már,
 Meggyjint Erig-hay alacsony lényelmestlen som vár,
 Meggyjint Spavarba! Ossa lesz máj az éles!
 Jüssa legkörében a Jüv újra éled. -

Sön lelese mintjárt a seher sűrűnek:
 Katalán oldalra a sengerűpi vol málka,
 I munka löte a fozgáb susugoa beszélnek:
 „Vajon mi tellesse igazságot már ma?”
 Ársán usra tellet egész seregeseül,
 Minis vándor madár, ha a lég löte meglül,
 Skámlva schinsél, hogy a vár usainob
 Ves a fényes nappal veschedő lángot.
! folytatás !

Elemzés.

Perófi Sándor „Aporos” című költsői beszélfének: megjelenés az „Allosmányos napsárban. 1864. Lésője Lincich Quorsáv. **XVII. XVII** kérvére.

! folytatás !

Woda e, ha a részvés e hangja felnyitossa kebelés,
 hogy elmondja életét, hogy befesse az örvény

... amelyből feltapafzkodott,
 A melyben, minis egy fekete virű sengerősem.
 Hogy állott linja özöne.

Es e felszaggaross sebb égű fájdalom gyöszrelmes
 teleres igen, - mere nem nyomhasá rífoza lönyest.

E jelent a létet, a sív egy olyan morri anara, mely
 nek hulesa a létet robuság: másurt nem salálhasom. - Figye,
 kemmel híveim ez életet a pölyást a véipadig: de nincs lény
 en ön kívül livet mulrját megismerésre, nincs esee, mely
 ben így lönyerest volna. - Mindenütt erös: meg nem iörheré

az élet minden nyomora, - nem rendítheti meg a családát, -
 a rabkötőt, a börtönön ön súlyos lecsöngője is száz évig bírko-
 zott vele, míg meghajthatta. - S még is, akkor - midőn ere-
 jes seljességének egész körülében van - s is, s egy... nő
 elött. - Az, ki egész ifjúságában szenvedett, - ki embert
 nem talált soha

Ki őt szeretőnek, vagy barátnak,
 vagy gyermekének hívta volna,

s kinek életét oly lelki szenvedések sérthetik,

Mit a nyomornál irórszerőbbat, -

Ki ismeri a szív rejselméit: - az tudni fogja - minő forrást
 hót eredt az ifjú onló könnyeinek zápora. - Nem! nem vadok
 hajjuk gyengeséggel, s nem szégyenellési e könnyeket. Ki
 szemeknek adták szívérzelmeinek keresztvívét, a jörsikony
 esőt, mely nemjének sötét emlékeit mosza el.

"És a leány vele szokogott."

És volt a részvét legsőbbet kifejező nyilatkozata,
 mi az ifjú bizonytal meggyőződésé a viszonszerelemről. -
 S ekkor is minő egy ifjú ez! Midőn sávoznia kell, csak
 egy néma sekírses ártat akar búcsú venni belkének be-
 s árnyját, védangyaláit. - De a nő megjelent oldalá-
 mellett: lév kékben... Az új vándor holdvilága... a savor
 susrogó lombjai... a hervó virágainak illatárja... a fű
 s kereszt lig, mely édes olvadást leng fűrészt körül... a be-
 sor dalosának holdragságot rezgő hangja... minden, de
 minden vábra ki körülörsöt... a tiszok csak Istennek

benne feljegyezve: és még is -- egy rövid búcsú, egy néhány
szó ismét és elválnak -- -- salán örökre. -- Pedig milyen
hasárralán, milyen lángoló a szerelem, mely holgyei
hez így beszél. --

"Emlékeim miniszerek nekem:
Magad fogva általi sívomban
Mint szegény kunyhó falán a szent kép,
A mely előtt esseknek lecsóndul
Jámbor járója -- és imádkozik. --
De hogy ha sehol volna sívomban
A legdrágább emlékek lincsel:
Hűzörnám erre pillanásban mind,
S séged hagyvalak benne egyedül. --"

Mit adnak még a bájos léphez? salán az égbe
szálljat az ihletést, melyet a szerelem angyala lehelt az
ifjú sívébe? -- hem, magyarázza meg ezt bővebben Teröfi
lelle, mely műveiben törössünk örökre élni fog. --

Hörchlissut meg már most a nő. --
Lehesse Sylvester nem szeremi? s főleg azon
nőnek lehessen a hidegen maradni iánna, li

"... a nép emberét úgy ismerel,
Miként a nép maga. --"

Li oly rasé világításban is
Mégis meri a nép bőséget,
S fölöle helyesen is él. --"

Hírommal magasult szellemü e nő, li az ifjúban a

a szívet szeresse meg, - hi mindön az eidemet elismerve lájja önt,
 ha gyálázásait hallja - fájó könnyes ejt. - Szeremese, amint csak
 né szerethet: elvilharastanul, a lélek azon lángjával, amely
 csak hasonmásában találja fel életét; - Szeres magáért a
 hason léleket úgy, hogy e miast - és nem vérték leányelmü
 sejtöt - elhagy leányelmét, fénye, hogy szíve ifjác legyen min
 den öröme - hogy elrege vőle fáj dalmainak felet; - hogy
 meggyon vele és nyomon. - Meggyő ellenére azon vi
 gonyoknak, melyek leányelmü jérékon, vagy hideg szá
 mításán, - ezek és ezek estlövésben viótelenül alapítan
 nak s végeredménye az erölési bukás, a családok nyugalmá
 nak, az egyesek életboldogságának elkenesése, - meggyalázása
 azon szent fővességnek, melyek a vágyarívson ocsossa az
 emberi szívbe. - hűns ha csak egy mondaná is a töltő: "De
 ezen fővességre nézzetek si emberek, tit leverték az
 Allosónak lépés, mindön szívverésben hívány számolga
 sápat, önző éidekből estlövésből annyjást, hogy Isten nagyne
 vében, az ottár lépésöinél löshelések frigyet, - hogy öröki
 mindön amúal lönyebben csalljatos, - tit felnyitjával szív
 sel listos fővességét és cégers dűrsöl felibe, hogy ártos kü
 nöl saujaja legyen az, minék síván s ellene maradni,
 ogyannak

"Mint a csillag, melyhez még lélekzet sem ér". -

Eresztelésnél nem választásaim et an események sor
 mőzses menésében az egyes mozzanások a nélkül, hogy is
 méltóságba ne epem, s többet e soredéköt sárgyilag monda
 mi alig lehet, ha csak az egész művet - vagy legalább ennek
 sőt részét - fel nem veszem. - Nevültem lelle a lélek sáni
 bővőbb saglalgatás is, mert ez - a műhöz lépés, melynek
 minden haválót egy sagyozó lélek fényes sugarai sündö

Élnek élénk - csak silány körpiseibe lenne az eredeti életük.

Több olyas mondottam már el, mit a köredék fejezani elomzó
sívületi hagyások, - tehát egyedül az alkosságot fogó polani.

Valóban nem mondhatnám meg, hogy mi ragadta ma-
gával kellemese mű olvasgatósanát? - A gondolatok ama-
sermészetes rancsok, vagy a képek egy szerű s még is a meg-
szólalásig híven saláló lívisele, - vagy a kellemes hang-
zat, a ragyogó nyelvezet, - vagy a szellem azon melegsége,
mely mindereket egy szél éleses egészre olvasója öfje?

Mindenkét vora idezni, minden szót raglalom telene-
ha a gondolatok mecsében a léleket híveim a barnán.
Híves eret közt csak egy, mely nem magán az éleses sükrözé-
vissza, mely legmagasabb, legmerészebb emelkedésében is ér-
kező ne lenne - mely a fogékony olvasóra tellemesen barni meg-
szümmék.

De legyen szabad a sötét közt néhány világos helyre mu-
sásvonul.

Ott, hol az egyház szolgálja hazug ármékapal, Jsten sa király,
a földi és menyei boldogság nevében beszélt és tartomol: hallani
véljük jószegedését a resztelő hajanságnak, mely mérges tehete,
szél felhívem sötétjék az emberi szív egyik szép virágás, a hété órák.

Nézzük az ifjú lemondásait: a gondolat erkölcsi ereje meg-
ragadó és bámulatos.

Avagy hallgatók megígérését mellyel szerelmének áldo-
zik: - hisz ez maga az imádság.

Vagy virágátuk a cél, melyes elválásakor maga elé tűz: - ez
a női erény, bensőség, olyan elismerése, disztorsója, mely több
minden koronánál.

És vigye - hogy többet ne emlissék - minő magánzó gon-
dolas van e szavakban:

„ Nem pap kösörre öfje öles,

„Hauem Isen és a szeretlem.”

A legfényesebb igazolása ez a szeretlem erejének, melyes a szer-
sarrásol pósolni soha sem képesek. -

Hátha még virsgálnót arindokolás, melye vrenn feigyos meg,
örizni képes a gúnyos bírálgatás ségyencéit, midön így szól a költő:

„Nem estüvéned egymásnak szeretlemet:
Éss bens hagyják azs frívöt mélyiben. -
Shogy - s ahol kell annak lennie; -
S azers maradt oly sígysa, mint a csillag,
Melyher még telenkes sem ér.” -

Er a perlem oly sötéleteses kifejezése, - oly eszményi s még is az
szülessé, - amünönöt sebbes én még sem lauros - sem te,
gyeny költőinknél nem találom s sán nem is találók soha. -

Mit mondjast a köpokről? ezek mind az életöt vérszék,
egyszerűek és salálók; - az író belifőit lehetne egész művészetek. -

Mind ers a nyelv éolesen folyó hangresofágs, a hangres
azon isra csengése s ezri még sötéletesebbé, melyes még a
kiadó vispraélései sem tudtak megrossani. -

Igazán sajnálatos, hogy e művek újabb sajtó alá rend,
és éröt még eddig mit sem hallhatunk. -

Ha demrésen folyán elmutasrossam sötölani a költőin
beszélyek s em is réciért, fajaiót. - mensesen hi azon törük,
mily, hugg ez az egészre nézőe - a soredék usán - nem sehessem
fel; - maga a soredék pedig wat egy igen kis rétre az egész be,
szélynek. - De meg egyebüánt a mi elmutzésünknek nem is az
a célja, hogy - mint solszor sefzük - egy köpsem is gyakran
üres elmülkedépet foglaljuk el a sör - sötésük be az idő leg
több részé. - Apri köselefégiünk feltogni a soralandó de;
rabus ug, amins az érteni kell, s csak helysarralmóval, söt
lemével, becsével, a kül alakkal, nem pedlig a költő

egyéniségével s aivá viszonyjaival is foglalkozni. — Erre nem jó
 lassan én az időről sem, melyben e mű született, megjeleni,
 erre nem hozhatokam — különösen azon részre, mely pro-
 lisitái viszonyol-, s egyéb bizonyos célra való öfgyeműködés-
 sés jellemzi. — Azt varrom, hogy mind ezek egy áras
 lánus hűvölés - is nem a mi elemzésünk körébe - sorozhat-
ji vége!

Göld Matyi.

Sok göldes mond, de különben
 Matyiás fajsa - pedig Jörnyen
 Telvan vágva jól a nyelv,
 I sarka - barka ő ügyelme. -
 Szóval nevis. - bár sagadja
 Vaki -
 Magán hordja Göld Matyi. -

Bár pipója csorbán mátra,
 Solas ad ő a divasra. -
 Ami illa Pessen jára,
 Jörnyen vággy a "sárgaság" ra
 Szajra minden - mert hisz ő ur
 I nem parasz -
 Sárga - mins kójssin barack. -

Vagya, hogy mágnásnak lapít;
 Bár apró jürissa más kép -
 "Lwicker" van szemére verve,
 Orvától jól s néz közre. -
 Hol lehet magát nagysággal
 Isdja li, -
 I his poussele Göld Matyi. -

„Annalis”-sal bír az apja,
 De Matyi a süzber csapra; -
 Volt még felsétek s husz barány,-
 Equiget vett mindnek arán
 Így lett azsán esinos les his
 Bugara:
 De fejiben nagyobb bogás ford maga

„Alagure banqueos” ad. arsan
 „Pêche” be jut s res nyit a kassán
 „Scandeleos” a helyzet, melybe
 E miatt jut ő ligelme:
 Az elédre nem leven
 his adna hi -
 Nem elédet Göld Matyi. -

Gazdaszroumar nem bir ellet:
 Elédet esicsolás, iselet,
 Sárga „bluseo”-s is sárga isegues
 Nagy protján „foersasz”-ba fereses,
 Dölöl remerüji megvargulnak koxoban
 Lombljai, -
 In még se túsal Göld Matyi. -

„Pensum”-at sarolba vette,
 Dölöl magás arfblaimá esse:
 Equipagás „blais”-on hagya,
 „Schwarz”-ca’ lett az Isenadra. -
 Stya mino, s még megparimad
 Irép almai:
 Dölöben hálma Göld Matyi. -

János Kálmán Varga László Ujj nevű Vékony assal
 s író. Jászok. költ. Jászok. nyelv. Jászok. J. Jászok.

